

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/602/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4414202204
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 10. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Marčeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2017:4414202204.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a členiek senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v právnej veci žalobcu: W. M., nar. XX. XX. XXXX, bytom E. Y., Z. XX, zast. Lion Law Partners s. r. o., so sídlom Banská Bystrica, Horná 32, IČO: 36 862 461, proti žalovanému: Allianz-Slovenská poisťovňa, a. s., so sídlom Bratislava, Dostojevského rad 4, IČO: 00 151 700, o zaplatenie 85.579,60 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 9. júna 2016 č. k. 10C/29/2014-367 a o odvolaní žalovaného proti uzneseniu zo dňa 7. júla 2016 č. k. 10C/29/2014-412 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti týkajúcej sa úroku z omeškania zo sumy 27.545,54 eura **p o t v r d z u j e .**

V napadnutej zamietajúcej časti rozsudok súdu prvej inštancie **m e n í** takto:

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 5.040,09 eura s úrokom z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 127,81 eura od 19. 02. 2013 do zaplatenia a 8,25% ročne zo sumy 4.621,68 eura od 19. 11. 2013 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Vo zvyšnej zamietajúcej časti sa rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

Napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie konanie v časti o zaplatenie istiny vo výške 10.000 eur z titulu náhrady nemajetkovej ujmy zastavil. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 27.545,54 eura s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 255,62 eura od 19. 02. 2013 do zaplatenia, 8,25 % ročne zo sumy 27.289,92 eura od 19. 11. 2013 do zaplatenia, všetko do 15 dní po právoplatnosti rozsudku. V zostávajúcej časti súd návrh zamietol a rozhodol, že o trovách konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 420 ods. 1, § 444, § 441, § 450 ods. 1, § 106 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 1, § 4 ods. 1, 2 písm. a), § 15 ods. 1 zák. č. 381/2001 Z. z. v platnom znení o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov a uviedol, že v danom prípade sa súd v prvom rade zaoberal čiastočným späťvzatím návrhu žalobcu. Po pripustení zmeny žaloby sa predmet konania vymedzil na zaplatenie 85.579,60 eura s príslušenstvom. Podaním zo dňa 04. 02. 2016 však žalobca vzal svoj návrh v časti istiny vo výške

10.000 eur, pozostávajúcej z náhrady nemajetkovej ujmy späť. K čiastočnému späťvzatiu došlo po začatí pojednávania, žalovaný s čiastočným späťvzatím žaloby súhlasil, a preto bolo konanie v tejto časti zastavené podľa § 96 ods. 1, 3 OSP. V zostávajúcej časti súd dospel k záveru, že žaloba je podaná dôvodne len sčasti. Zostávajúca časť pozostáva z nároku na zaplatenie bolestného, náhrady na stratu na zárobku počas PN, nákladov spojených s liečením a zo sťaženia spoločenského uplatnenia. Vec je osobitá tým, že žalobca si svoj nárok neuplatnil priamo voči vodičovi motorového vozidla, ale voči poisťovni. Bolo potrebné sa vysporiadať s vecnou legitimitáciou, čo znamená tak s aktívnou legitimitáciou na strane žalobcu, ako aj s pasívnou legitimitáciou na strane žalovaného. Aktívna legitimitácia žalobcu v konaní daná je, pretože pri dopravnej nehode dňa 27. 09. 2011 utrpel rozsiahle poranenia, ktoré sú v podrobnostiach uvedené v predchádzajúcej časti odôvodnenia, pričom je potrebné dodať, že poranenia mu vznikli v príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou, ku ktorej došlo zrážkou bicykla, na ktorom sa žalobca nachádzal s osobným motorovým vozidlom Škoda Forman, EČV: NZ XXXDB. Z ustanovenia § 135 ods. 1 OSP vyplýva, že súd je viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin a kto ho spáchal. Z právoplatného a vykonateľného rozsudku Okresného súdu Nové Zámky 1T/119/2012 zo dňa 17. 10. 2012 je nad akúkoľvek pochybnosť jasné, že v súvislosti s touto dopravnou nehodou bol uznaný O. J., teda vodič motorového vozidla Škoda Forman, EČV: NZ XXXDB vinným zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví, za čo mu bol aj uložený trest. Z toho je možné usúdiť, že základ nárokov žalobcu daný je. K pasívnej vecnej legitimitácii žalovaného dodal, že v konaní daná je. Napriek tomu, že nebola predložená zmluva o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla Škoda Forman, EČV: NZ XXXDB, z ďalších dôkazov a to predovšetkým z výpovede svedka O. J., z pripojeného spisu tunajšieho súdu 1T/119/2012, ale napokon aj z pretrvávajúceho stanoviska žalovaného, ako aj jeho písomných odpovedí adresovaných žalobcovi v čase pred začatím tohto súdneho konania, nemá súd žiadnych pochybností o tom, že uvedené motorové vozidlo ku dňu 27. 09. 2011 bolo poistené povinným zmluvným poistením zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla u žalovaného, ktorý podľa výpisu z obchodného registra na to má oprávnenie v rámci predmetu svojej činnosti a tým pádom je daná jeho pasívna vecná legitimitácia podľa § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Ustanovenie § 15 ods. 1 citovaného zákona umožňuje poškodenému, aby sa so svojím nárokom na náhradu škody obrátil priamo na poisťovateľa, v súdnej veci na žalovaného, takže z tohto pohľadu je možné predbežne zhrnúť, že v konaní je daná jednak aktívna legitimitácia žalobcu a zároveň aj pasívna legitimitácia žalovaného. Pri škode na zdraví sa jednorázovo odškodňujú bolesti poškodeného a sťaženie jeho spoločenského uplatnenia podľa § 444 OZ. Súd sa následne zaoberal tým, či škoda bola spôsobená aj zavinením poškodeného, a ak áno, v akom rozsahu. K priebehu dopravnej nehody boli podrobne vypočutí žalobca, svedkovia D. A., O. J. a v neposlednom rade boli oboznámené aj listiny nachádzajúce sa v pripojenom spise tunajšieho súdu 1T/119/2012, vrátane znaleckého posudku Ing. Romana Červinku č. 98/2011 zo dňa 26. 10. 2011, ako aj jeho výpoveď na hlavnom pojednávaní v uvedenej trestnej veci. Žalobca a zároveň v trestnom konaní poškodený podľa vlastného vyjadrenia si nedokázal spomenúť, čo sa odohralo od momentu, keď mal úmysel na svojom bicykli odbočiť doľava a tým aj preťať jazdnú dráhu motorového vozidla Škoda Forman, EČV: NZ XXXDB. Napriek snahe súdu žiadne nové informácie od žalobcu zistené neboli. Svedok D. A. pred súdom podal neúplnú výpoveď, ktorá neumožňuje súdu ustáliť záver, akým spôsobom sa vlastne ocitol žalobca na svojom bicykli v jazdnej dráhe označeného motorového vozidla. Výpoveď označeného svedka v prípravnom trestnom konaní, ďalej na hlavnom pojednávaní, a napokon aj v tomto sporovom konaní si odporujú a nie sú dostatočne jasné a určité vo vzťahu k vyriešeniu základnej otázky, ako vlastne k dopravnej nehode došlo. Výpovede tohto svedka sú podrobne uvedené v predchádzajúcej časti odôvodnenia, no napriek snahe súdu o odstránenie rozporov sa jasné a zreteľné stanovisko od tohto svedka nepodarilo zabezpečiť. Naproti tomu, svedok O. J. a v trestnom konaní obžalovaný a následne aj odsúdený vypovedal v tomto smere rovnako, tak v trestnom konaní, ako aj v civilnom sporovom konaní, no vzhľadom na jeho postavenie v trestnom konaní možno mať určité pochybnosti o pravdivosti jeho výpovede, napríklad vo vzťahu ku konaniu žalobcu ako cyklistu v čase pred dopravnou nehodou, prípadne k rýchlosti označeného motorového vozidla, ktoré O. J. riadil. V konečnom dôsledku pripustil, že v čase pred brzdením motorového vozidla išiel v obci rýchlosťou 70 km/hod., čo je o 20 km/hod. viac ako je povolená rýchlosť. Zo znaleckého posudku č. 98/2011 zo dňa 26. 10. 2011 Ing. Romana Červinku, ako aj z jeho výpovede na hlavnom pojednávaní v trestnom konaní tunajšieho súdu 1T/119/2012 je však jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností konštatovaný záver, že v okamihu reakcie vodiča O. J. na kolíziu situáciu bola rýchlosť jazdy označeného motorového vozidla v rozmedzí od 85 km/hod. do 90 km/hod., teda o 35 km/hod. až 40 km/hod. viac, ako je povolená rýchlosť v obci. Nič na tom nemení ani fakt, že bola slabá premávka, že cesta bola suchá, viditeľnosť dobrá.

Znalec ďalej skonštatoval, že cyklista mal možnosť zabrániť dopravnej nehode, ak by sledoval situáciu v cestnej premávke a neodbočoval vľavo v čase, keď bol dobiehaný za ním jazdiacim vozidlom. Pri tomto konštatovaní však možno mať určité pochybnosti, či cyklista pri predpoklade, že motorové vozidlo za ním jazdiace dodržiava povolenú najvyššiu rýchlosť v obci, by stihol odbočiť vľavo bez toho, aby došlo k stretu bicyklistu s označeným motorovým vozidlom a v konečnom dôsledku tejto pochybnosti dáva za pravdu aj záver uvedeného znaleckého posudku, ktorý celkom jasne a bez akýchkoľvek pochybností konštatoval, že pokiaľ by vodič O. J. svojím motorovým vozidlom jazdil povolenou rýchlosťou, teda rýchlosťou 50 km/hod., ktorú upravuje zákon č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke v znení neskorších predpisov, tak k dopravnej nehode by vôbec nedošlo, a to dokonca ani vtedy, ak by motorové vozidlo nebrzdilo. O. J. tak porušil aj ustanovenie § 16 ods. 1 Zákona o cestnej premávke, na druhej strane žalobca porušil ustanovenie § 19 ods. 1 Zákona o cestnej premávke. Miera zavinenia na dopravnej nehode je na strane vodiča motorového vozidla O. J., ktorú vzhľadom aj na výsledky znaleckého posudku Ing. Romana Červinku, ako aj jeho výpovede na hlavnom pojednávaní trestného konania tunajšieho súdu 1T/119/2012 súd ustálil na úrovni 90%, kým spoluzavinenie poškodeného tak bolo vzhľadom na zostávajúce 10%. Záver o miere zavinenia poškodeného pri dopravnej nehode súd odôvodnil aj rozsudkom Najvyššieho súdu ČR z 18. 12. 2003 sp. zn. 25Cdo1264/2002, podľa ktorého je rozhodujúce na posúdenie miery na škodlivom výsledku zistiť jednotlivé príčiny na oboch stranách a o aké významné povinnosti išlo. Prekročenie povolenej rýchlosti 50 km/hod. v obci o 35-45 km/hod. O. J. ako vodičom motorového vozidla súd vyhodnotil tak, že jeho miera na škodlivom výsledku, teda na dopravnej nehode je podstatne vo väčšom rozsahu ako spoluzavinenie cyklistu, teda žalobcu, pri ktorom vychádzajúc z výrokovvej časti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky 1T/119/2012 zo dňa 17. 10. 2012 a v spojitosti s tým aj s právnou vetou uznesenia Najvyššieho súdu ČR z 31. 08. 2004 25Cdo 242/2004 porušil pravidlá cestnej premávky pri odbočovaní vľavo, bez toho, aby dal včas znamenie o zmene smeru svojej jazdy. Súd len zdôraznil, že ak by motorové vozidlo išlo predpísanou rýchlosťou, k dopravnej nehode by vôbec nedošlo. Znalecký posudok Ing. Romana Červinku, vypracovaný v trestnom konaní, súd považuje za natoľko jasný a presvedčivý, že nevzhladol žiaden dôvod, aby bolo nutné vypracovať nový znalecký posudok alebo odborné vyjadrenie na samotný priebeh dopravnej nehody. V dôsledku toho návrh žalobcu na doplnenie dokazovania týmto spôsobom zamietol a navrhované vykazovanie nevykonal. Súd nevykonal ani ďalšie dokazovanie, ktoré bolo účastníkmi navrhnuté a to kontrolný znalecký posudok vo vzťahu k znaleckému posudku MUDr. Zdena Moresa č. 14/2015 zo dňa 05. 10. 2015, ktorý navrhoval žalobca a nebol vykonaný ani ďalší dôkaz navrhnutý žalovaným, teda kontrolný znalecký posudok vo vzťahu k znaleckému posudku MUDr. Vladimíra Machajdika č. 06/2015 zo dňa 07. 09. 2015. Súd tak postupoval z toho dôvodu, že obaja súdom ustanovení znalci boli podrobne vypočutí na pojednávaniach, keď predtým boli podrobne oboznámení so všetkými výhradami voči ich posudkom. Súd mal za to, že znalec MUDr. Zdeno Mores pred súdom osobne riadne zdôvodnil a vysporiadal sa so všetkými námietkami, ktoré voči jeho znaleckému posudku boli vznesené, pričom námietky logicky a odborne vyvrátil. Jednak samotný písomný znalecký posudok, ale aj jeho obhájenie si pred súdom bolo vykonané znalcom MUDr. Zdenom Moresom na dostatočnej úrovni a pre súd presvedčivým spôsobom natoľko, že nebola vzhľadnutá potreba vypracovania kontrolného znaleckého posudku. Znalec MUDr. Zdeno Mores riadne vysvetlil aj v ktorých konkrétnych prípadoch pristúpil k zvýšeniu bodového hodnotenia bolesti podľa § 9 zákona č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a i náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia v znení neskorších predpisov, a voči čomu súd výhrady nemal. To isté platí aj pri znalci MUDr. Vladimírovi Machajdíkovi, ktorý pred súdom jasne, zreteľne a zrozumiteľne vysvetlil a obhájil svoj písomný znalecký posudok a erudovane sa vysporiadal so všetkými námietkami, ktoré voči nemu boli v konaní vznesené. Znalec MUDr. Vladimír Machajdík podrobne a kvalifikovane vyhodnotil, prečo a z akých dôvodov pristúpil k bodovému navýšeniu sťaženia spoločenského uplatnenia až na dvojnásobok podľa § 10 ods. 4 zákona č. 437/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov. Na pojednávaní dňa 19. 05. 2016 žalovaný predložil súdu odborné stanovisko MUDr. Miroslava Čerňana, ktorý vyjadril negatívne stanovisko k znaleckému posudku č. 06/2015 a to bez toho, aby vykonal vyšetrenie zdravotného stavu poškodeného, teda žalobcu. Odhliadnuc od faktu, že žalobca ako poškodený nemohol obsah odborného vyjadrenia ovplyvniť jednak z dôvodu, že vôbec nebol vyšetrený MUDr. Miroslavom Čerňanom, a jednak nemal možnosť, prípadne pripomenovať pripravované odborné stanovisko. Nezanedbateľný je aj fakt, že odborné stanovisko bolo vypracované na základe požiadavky žalovaného, z čoho možno mať dôvodné obavy o vecnej správnosti odborného stanoviska, v dôsledku čoho súd naň vôbec neprihliadol. Súd nie je viazaný návrhmi strán, pretože sám rozhoduje, akým smerom sa dokazovanie bude uberať. Je samozrejmé, že dokazovanie je nutné viesť na zistenie skutkového stavu veci, no na druhej strane nemôže byť nadbytočné a bezbrehé. Obzvlášť, keď vykonané dôkazy vytvárajú dostatočný rámec pre rozhodnutie vo veci samej, čo platí aj na súdnu vec. Súd sa v stručnosti vyjadril aj k

znaleckým posudkom predloženým žalobcom v konaní, teda k znaleckému posudku MUDr. Kvetoslava Moravčíka, znalca v odbore zdravotníctvo, odvetvie psychiatria č. 73/2013 zo dňa 28. 09. 2013 a k znaleckému posudku č. 32/2013 MUDr. Vladimíra Lukáča, znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia. Oba znalecké posudky boli vypracované na základe požiadavky žalobcu, a teda bez toho, aby sa akýmkoľvek spôsobom zúčastňoval, či už O. J., prípadne žalovaný. Za týchto okolností oba predložené znalecké posudky v tomto súdnom konaní majú charakter len listinného dôkazu, no predovšetkým možno mať pochybnosti o ich správnosti, práve pre absenciu účasti O. J. alebo žalovaného. To bolo v konečnom dôsledku aj dôvodom, prečo súd vo veci nariadil znalecké dokazovanie, ktorým vo veci ustanovil znalcov MUDr. Vladimíra Machajdíka (odvetvie psychiatria) a MUDr. Zdena Moresa (odvetvie chirurgia - traumatológia). Súd uviedol, že konanie bolo začaté dňa 05. 02. 2014, no žalovaný predložil súdu odborné stanovisko MUDr. Miroslava Čerňana, ktoré je špecifikované vyššie na pojednávaní dňa 19. 05. 2016 po tom, čo boli strany poučené podľa § 120 ods. 4 OSP. Následne boli prítomní súdom poučení, že ďalšie dokazovanie sa nevykoná a v rámci záverečnej reči žalovaný vzniesol námietku premlčania, vo vzťahu k nároku na zaplatenie bolestného. Napriek nezvyčajnému postoju žalovaného v konaní, súd zaujal stanovisko k námietke premlčania tak, že ju považuje za bezdôvodnú. Z ustanovenia § 106 ods. 1, 2 OZ je zrejmé, že pri škode na zdraví sa neuplatňuje objektívna doba, ale len subjektívna dvojročná doba, ktorá začína plynúť odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a kto za ňu zodpovedá. Dôležité sú dve skutočnosti a to ustálenie zdravotného stavu poškodeného, teda žalobcu a vedomosť poškodeného o tom, kto za škodu zodpovedá. Znalec MUDr. Zdeno Mores stanovil vo svojom znaleckom posudku, že hodnotenie bolestného sa mohlo po prvýkrát vykonať po skončení rehabilitačnej liečby dňa 20. 01. 2012. Konanie bolo začaté dňa 05. 02. 2014, teda po viac ako dvoch rokoch. Pre dôvodnosť vnesenej námietky premlčania je však nevyhnutné preukázanie nepochybným spôsobom vedomosti poškodeného o tom, kto za škodu zodpovedá. Túto vedomosť mohol poškodený, teda žalobca nadobudnúť dňom právoplatnosti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky 1T/119/2012 zo dňa 17. 10. 2012, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 03. 11. 2012. Konanie bolo začaté dňa 05. 02. 2014, a preto námietka premlčania nemôže byť posudzovaná za dôvodnú. Za tejto situácie žalobcovi vznikol nárok na bolestné, na stratu na zárobku počas PN a na nákladoch spojených s liečením a na sťažení spoločenského uplatnenia nasledovne: v prípade bolestného, vychádzajúc zo zhodných tvrdení účastníkov, vrátane návrhu žalobcu a písomného stanoviska žalovaného vo veci samej, žalovaný zaplatil žalobcovi 13.150 eur. Žalobca žiadal doplatiť 6.690,20 eura, vychádzajúc z 1290 bodov x 15,38 eura, čo je 19.840,20 eura mínus vyplatených 13.150 eur. Pre súd v tomto konaní z hľadiska bolestného nie je podstatný posudok MUDr. Vladimíra Lukáča, ale znalecký posudok MUDr. Zdena Moresa, ktorý určil bolestné na 855 bodov, čo pri súčine sumou 15,72 eura za jeden bod určených opatrením Ministerstva zdravotníctva SR na rok 2012 predstavuje výšku bolestného 13.440,60 eura. Z tejto sumy je nutné odpočítať spoluzavinenie poškodeného vo výške 10 %, čo predstavuje konečných 12.096,54 eura. Znamená to, že žalovaný v konečnom dôsledku na bolestnom vyplatil žalobcovi viac, ako mu náleží, pretože vyplatených bolo 13.150 eur oproti súdom zistenej sumy 12.096,54 eura, a preto v časti bolestného bol návrh zamietnutý. V prípade ďalších dvoch nárokov, teda nároku na vyplatenie straty na zárobku počas PN a nároku na zaplatenie nákladov spojených s liečením súd postupoval nasledovne. Pri uvedených dvoch nárokoch medzi účastníkmi vôbec nie je sporné, že žalovaný vykonal krátenie o 30 % z dôvodu ním vnímanej miery spoluzavinenia poškodeného, pričom takéto krátenie predstavovalo 330,30 eura (strata na zárobku počas PN) a 53,13 eura (náklady spojené s liečením). Súd z dôvodov uvedených vyššie ustálil mieru spoluzavinenia poškodeného v rozsahu 10 %, a preto stanovil, že žalovaný je povinný doplatiť žalobcovi 220,20 eura v prípade straty na zárobku počas PN (330,30 eura : 30 % x 20 %) a 35,42 eura pri nákladoch spojených s liečením (53,13 eura : 30 % x 20 %). Pri poslednom nároku, ktorým je sťaženie spoločenského uplatnenia, bolo určené znaleckým posudkom MUDr. Vladimíra Machajdíka 2600 bodov, čo pri súčine so sumou 15,72 eura za jeden bod je 40.872 eur. Znaleckým posudkom MUDr. Moresa bolo určené sťaženie spoločenského uplatnenia v rozsahu 340 bodov, čo pri súčine so sumou 15,72 eura za jeden bod je 5.344,80 eura. Súčet 40.872 eur a 5.344,80 eura je 46.216,80 eura, z čoho po odrátaní spoluzavinenia poškodeného v rozsahu 10 % predstavuje výška sťaženia spoločenského uplatnenia 41.595,12 eura. Táto suma ale nie je konečná, pretože z postojov oboch strán je nepochybné, že z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia žalovaný zaplatil žalobcovi 14.305,20 eura, čo znamená, že žalovanému zostáva zaplatiť žalobcovi rozdiel uvedených súm, teda 27.289,92 eura. Súčet posledných troch nárokov tak tvorí konečnú priznanú istinu 27.545,54 eura (220,20 eura plus 35,42 eura plus 27.289,92 eura). Z týchto dôvodov a vyššie citovaných ustanovení bolo návrhu v časti istiny 27.545,54 eura vyhovie a v zostávajúcej časti bol návrh zamietnutý. Okrem toho sa úplným záverom dodáva, že neboli vzhľadnuté žiadne dôvody osobitného zreteľa uvedené v § 450 OZ, pre ktoré by bolo potrebné náhradu škody primerane znížiť. Za rozhodujúcu

okolnosť považoval, že dopravnú nehodu zaviniť neúmerne prekročením povolenej rýchlosti v obci O. J., ktorého motorové vozidlo bolo v čase dopravnej nehody poistené povinným zmluvným poistením zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Z vyhovujúcej časti návrhu bola podľa § 517 ods. 2 OZ uložená povinnosť žalovanému zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania. Počiatok úrokov z omeškania je odo dňa 19. 02. 2013 nasledovne: žalovaný mohol prvýkrát získať poznatok o tom, kto je zodpovedný za dopravnú nehodu dňom právoplatnosti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky 1T/119/2012 zo dňa 17. 10. 2012 a ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 03. 11. 2012. Je pravdou, že od 03. 11. 2012 žalovanému začala plynúť trojmesačná lehota podľa § 11 ods. 6 písm. a) zák. č. 381/2001 Z. z. v znení neskorších predpisov, čo znamená do 03. 02. 2013, pričom povinnosť poskytnúť poistné plnenie vyplýva z § 11 ods. 7 citovaného zákona do ďalších 15 dní, teda do 18. 02. 2013. Najbližší deň, teda 19. 02. 2013 sa žalovaný prvýkrát dostal do omeškania s plnením peňažného dlhu. Žalobca požadoval v prípade nároku na zaplatenie straty na zárobku počas PN a v prípade nákladov spojených s liečením od 30. 10. 2012, a preto v tomto prípade boli úroky z omeškania priznané od 19. 02. 2013 a v zostávajúcej časti bol návrh zamietnutý. V prípade sťaženia spoločenského uplatnenia žalobca požadoval úroky z omeškania od 19. 11. 2013, teda menej, ako by mu prináležalo, a keďže aj v tejto časti je súd viazaný návrhom, boli žalobcovi priznané úroky z omeškania od navrhovaného dátumu 19. 11. 2013. Výška úrokov z omeškania bola určená podľa § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. v znení od 31. 01. 2013 k § 10c citovaného nariadenia. Súd súhlasil s argumentáciou žalobcu, že medzi stranami vznikol záväzkový vzťah do 31. 01. 2013. K dopravnej nehode došlo dňa 27. 09. 2011, O. J. ako vodič poisteného motorového vozidla mal povinnosť do 15 dní nahlásiť vznik škodovej udalosti podľa § 10 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. v znení neskorších predpisov, čo podľa vlastného vyjadrenia aj splnil a žalovaný túto skutočnosť v konaní ani nespochybnoval. Znamená to, že už v roku 2011 žalovaný získal prvé poznatky o dopravnej nehode, z čoho možno vyvodiť, že záväzkový vzťah medzi stranami vznikol ešte v roku 2011. Pre mimoriadnu zložitosť veci o trovách konania súd rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej podľa § 151 ods. 3 OSP.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, a to len v časti, ktorou súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 255,62 eura od 19. 02. 2013 do zaplatenia a úrok z omeškania vo výške 8,25% ročne zo sumy 27.289,92 eura od 19. 11. 2013 od zaplatenia. Vzhľadom k tomu, že žalovaným je v tomto prípade poisťovateľ, úrok z omeškania sa spravuje osobitným režimom upraveným v zák. č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Skutočnosť, že k určitému dátumu nadobudol právoplatnosť rozsudok v trestnom konaní, sama o sebe nezakladá povinnosť žalovaného ako poisťovateľa plniť, ako to uviedol vo svojom rozhodnutí súd. Poisťovňa plní po preukázaní, že za škodu zodpovedá jej poistený len tie uplatnené nároky, ktoré sú dôvodné a preukázané. Poukázal na ustanovenie § 11 ods. 3 o PZP a uviedol, že z uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že poisťovateľ má povinnosť v lehote 3 mesiacov odo dňa oznámenia poškodeného buď skončiť prešetrovanie škodovej udalosti a oznámiť výšku poistného plnenia, alebo poskytnúť písomné odôvodnenie zamietnutia, resp. zníženie poistného plnenia. Za predpokladu, že poisťovňa túto povinnosť splní, nevzniká poškodenému v zmysle § 11 ods. 8 zák. o PZP právo uplatňovať úrok z omeškania. V písomnom podaní zo dňa 06. 03. 2014 preukázali, že zákonnú povinnosť si žalobca splnil. Žalobca nahlásil škodovú udalosť hlásením zo dňa 13. 04. 2012, ktoré bolo žalovanému doručené dňa 17. 04. 2012. Spolu s týmto hlásením bolo doručené aj uplatnenie nároku na náhradu škody. Listom zo dňa 19. 04. 2012, teda v zákonnej 3-mesačnej lehote, žalobcovi písomne oznámili dôvod, pre ktorý nie je možné jeho nároky vysporiadať. Týmto si splnili zákonnú povinnosť, a preto žalobcovi nevzniklo právo na zaplatenie úroku z omeškania. Povinnosť podľa § 11 ods. 6 zákona o PZP sa vzťahuje na prvé oznámenie poškodeného o škodovej udalosti, nie na každé uplatnenie jednotlivého nároku na náhradu škody. Žalovaný si zákonnú povinnosť splnil aj pri každom jednom uplatnení nároku na náhradu škody zo strany žalobcu. Bezprostredne po zistení právoplatnosti rozsudku v trestnom konaní oznámili výšku poistného plnenia, ktoré bude vyplatené, ako aj dôvody, pre ktoré pristúpili ku kráteniu poistného plnenia a pre ktoré odmietli plniť jednotlivé položky. Uvedené oznámenie bolo zaslané v 3-mesačnej lehote od právoplatnosti trestného rozsudku. SSU si žalobca uplatnil listom zo dňa 25. 10. 2013 a 11. 11. 2013. Žalovaný listom zo dňa 22. 11. 2013 oznámil výšku poistného plnenia, ktoré bude vyplatené, ako aj dôvody, pre ktoré pristúpil ku kráteniu poistného plnenia a odmietol plniť jednotlivé položky. Žalovaný si riade splnil povinnosti podľa § 11 ods. 6 zák. o PZP a žalobcovi preto nevzniklo právo na zaplatenie úroku z omeškania. To, že žalobcovi neplnili automaticky celý uplatnený nárok, neznamená, že sa s plnením dostali do omeškania. Nároky, ktoré s riadnym odôvodnením odmietli vyplatiť, boli medzi stranami sporné, teda neexistoval právny dôvod

na ich dobrovoľné uhradenie. Až autoritatívne rozhodnutie súdu mohlo medzi stranami založiť vzťah, na základe ktorého bolo jasne stanovené, ktoré nároky sú dôvodné a žalovaný má povinnosť ich plniť. Z uvedených dôvodov navrhol rozsudok v napadnutej časti zmeniť tak, že v časti úroku z omeškania žalobu zamietne.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie aj žalobca, a to z dôvodu, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca namieta najmä úplnosť skutkových zistení pri posudzovaní a hodnotení jednotlivých položiek bolestného v rámci súdom nariadeného znaleckého dokazovania znalcom MUDr. Zdenkom Moresom. Súd rozhodol bez toho, aby odstránil zásadné skutkové rozpory medzi znaleckým posudkom MUDr. Lukáča a MUDr. Moresa. Stanovenie miery spoluzavinenia žalobcu na škodu nekorešponduje zovšeobecňujúcej právnej vete z citovaného rozsudku NS ČR sp. zn. 25Cdo 1264/2002. K znaleckému posudku MUDr. Moresa uviedol, že znalecký posudok by mal viesť vyvodiť jednoznačné a zrozumiteľné odpovede na každú z položených otázok, pričom v prípade posudku MUDr. Moresa tomu tak nie je. Súd, ako aj strany by mali rešpektovať odborné závery znaleckého dokazovania a to bez ohľadu na skutočnosť, či znalec bol prijatý v súdnom konaní, alebo či znalecký posudok bol objednaný stranou sporu. Z pohľadu strany sporu neexistuje žiaden rozdiel medzi znaleckým posudkom spracovaným mimo súdneho konania a počas neho. Znalec je v oboch prípadoch autoritou, ktorá by mala garantovať v rozumnej, prípustnej a proporcionálnej miere možnej názorovej odchýlky správnosť a udržateľnosť prijatých odborných záverov. Je obvyklé a súdnou praxou štandardne akceptované, že v prípade dvoch diametrálne odlišných znaleckých záverov na tú istú skutkovú otázku sa formou ďalšieho dokazovania hľadá vysvetlenie osvedčujúce správnosť jedného z prijatých záverov. Stáva sa trendom, že z pohľadu strán je prijateľným a vyváženým prosný postup, ktorý v rámci sporového konania nerozlišuje, čo do dôkaznej sily medzi spôsobom a formou zadováženia znaleckého posudku a prikladá mu vždy tú istú výpovednú a dôkaznú hodnotu. Pri konkurencii dvoch znaleckých posudkov súd a priori diskvalifikoval závery znaleckého posudku zadováženého žalobcom s odôvodnením, že tento má charakter len listinného dôkazu, pričom zvlášť je jeho správnosť spochybnená tiež v dôsledku absencie účasti O. J. pri jeho vypracovávaní. S uvedeným myšlienkovým postupom a hodnotiacim úsudkom sa žalobca nestotožňuje. Podľa žalobcu, súd v objektívnom ponímaní nemal v znaleckom posudku MUDr. Moresa nespochybniteľný dôkaz, aby oň mohol jednoznačne oprieť rozhodnutie o výške bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia z hľadiska traumatologického. Znalec MUDr. Mores reagoval na námietky žalobcu počas pojednávania dňa 19. 05. 2016 a v prevažnej miere spochybnil závery znalca MUDr. Lukáča tak v oblasti bolestného, ako aj v položke SSU. Z hľadiska všeobecných požiadaviek na preskúmateľnosť a zrozumiteľnosť procesu znaleckého dokazovania znalcom MUDr. Moresom zostali sporné a nevysvetlené položka bolestného č. 78, položka bolestného č. 22, pričom znalec sám spochybnil svoju odbornosť na preskúmanie psychických následkov poškodenia zdravia žalobcu, keď bolo potrebné pre objektívne obodovanie položky č. 252 SSU konzultovať s odborníkom z odvetvia psychológia a hodnotenie tejto položky prichádzalo do úvahy aj znalcami z iných medicínskych odborov. Keďže ani súd, ani strany nie sú schopní posúdiť konkurujúce závery oboch znaleckých posudkov z hľadiska čisto medicínskeho, bolo prirodzenou požiadavkou odstrániť existujúce rozpory ďalším dokazovaním. Pokiaľ tak neurobil, rozhodol predčasne a bez zodpovedajúcej podpory v zistenom skutkovom stave. Záver súdu o logickosti a presvedčivosti vysvetlení znalca MUDr. Moresa v komparácii so závermi znalca MUDr. Lukáča nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a to ani v priebehu a obsahu osobných vysvetlení znalca na pojednávaní dňa 19. 05. 2016. Uvedené námietky sa týkajú všetkých položiek bolestného a SSU, ktoré žalobca uviedol vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 26. 10. 2015. Záver znalca MUDr. Moresa korigujúci závery znaleckého posudku MUDr. Lukáča pri hodnotení poškodenia pľúc ako párového orgánu súd nepovažoval za potrebné verifikovať, hoci zjavne odporuje pravidlám logického uvažovania. Pri hodnotení SSU znalcom psychiatrom MUDr. Machajdíkom, na rozdiel od znaleckého dokazovania znalcom MUDr. Moresom, došlo z hľadiska hodnotenia uvedeného dôkazu k diametrálne odlišnej situácii, keďže závery znalca MUDr. Moravčíka sa vo svojej podstate zhodovali so závermi znaleckého posudku znalca MUDr. Machajdíka. Zhoda záverov oboch posudkov potvrdila správnosť a dôvodnosť tak žalobcom zvoleného procesného postupu, ako aj správnosť bodového vyčíslenia poškodenia zdravia žalobcu. Snahu žalovaného o spochybnenie záverov znalca MUDr. Machajdíka s oponentským odborným stanoviskom MUDr. Čerňana považuje žaloba v zhode s postojom súdu za výslovne účelovú a nedôvodnú. K záverom znaleckého posudku Ing. Romana Červienku uviedol, že z jeho znaleckého posudku vyplynul záver, že pokiaľ by vodič O. J. jazdil povolenou rýchlosťou 50 km/hod., tak by k dopravnej nehode vôbec nebolo došlo a to ani vtedy, ak by jeho motorové vozidlo vôbec

nebrzdilo. Pozornosti súdu ušlo, že na techniku jazdy vodiča J. mala nepochybne vplyv aj skutočnosť, že vozidlo Škoda Fabia bolo plne naložené stavebným materiálom. Vodič je povinný rýchlosť jazdy prispôbiť aj nákladu umiestnenému vo vozidle, teda túto skutočnosť je potrebné priradiť k okolnostiam zaťažujúcim vodiča vozidla a techniku jeho jazdy v kombinácii s rýchlosťou, ktorou sa v čase zrážky pohyboval. Významným pre posúdenie eventuálnej spoluúčasti žalobcu na škodnom následku sa javí tiež záver znalca, že žalobca v pozícii cyklistu ako účastníka cestnej premávky nevytvoril pre vodiča vozidla tzv. náhlu prekážku. Uvedené okolnosti neboli komplexne súdom vyhodnotené pri úvahách o miere spoluzavinenia žalobcu na škodnom následku. Pri porovnávaní a vážení zdokumentovaných jazdných parametrov cestnej premávky v čase nehodového deja, tak na strane vodiča motorového vozidla, ako aj na strane poškodeného cyklistu žalobcu, nezodpovedá potom zistenému skutkovému stavu, hoci aj minimálna miera spoluzavinenia žalobcu na vzniku kolíznej situácie. Jedinou primárnou a rozhodujúcou príčinou vzniku kolíznej situácie bolo v reťazci možných príčin zistené a preukázané výrazné prekročenie povolenej rýchlosti u vodiča motorového vozidla. Žalobca je toho názoru, že v zistených skutkových okolnostiach prípadu nie je možné vhodne aplikovať zovšeobecňujúce právne závery z rozsudku NS ČR sp. zn. 25Cdo 1264/2002. Poukázal tiež na to, že ak súd pri odôvodňovaní rozsudku nepostupuje spôsobom, ktorý záväzne určuje § 157 ods. 2 OSP, dochádza k tomu, že rozhodnutie môže byť nepreskúmateľné pre nedostatok vysvetľujúcej argumentácie. Aby odôvodnenie spĺňalo atribúty presvedčivého a preskúmateľného rozhodnutia, malo by sa v plnej miere vysporiadať s obsahom argumentácie použitej v priebehu konania jeho stranami. Odôvodnenie rozhodnutia má presvedčiť strany, že rozhodnutie bolo výsledkom starostlivého zhodnotenia relevantných faktov, že nebolo len doprovodom vopred prijatého rozhodnutia a že nebolo svojvoľné. Z uvedeného dôvodu je potrebné trvať na logickej súladnosti a vecnej konzistencii odôvodnenia rozhodnutia. V danom prípade tomu tak nie je. Súd predčasne ukončil proces dokazovania, čo malo za následok neúplné zistenie skutkového stavu a prijatie právneho záveru, ktorý rovnako z vykonaného dokazovania nevyplýval. Vzhľadom na zadovážený objem skutkových informácií, berúc do úvahy existujúcu polemiku o ich právnom a vhodnom právnom hodnotení, súd neposkytol plnohodnotné a vyčerpávajúce zdôvodnenie a vysvetlenie napadnutého rozhodnutia a v ňom zaujatého právneho názoru. Z uvedených dôvodov navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

4. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že pokiaľ ide o mieru spoluúčasti žalobcu na vzniku dopravnej nehody, žalovaný pôvodne túto mieru ustálil na výške 30%. Z dokazovania vykonaného v trestnom konaní jednoznačne vyplývalo, že aj na strane poškodeného je daná zodpovednosť za vznik dopravnej nehody, pri ktorej mu bola spôsobená škoda. Z rozsudku Okresného súdu Nové Zámky vyplýva, že žalobca nesie pomerne značnú mieru spoluzavinenia na predmetnej nehode, a teda aj vzniku škody z dôvodu, že z pravého okraja vozovky začal odbočovať vľavo bez naznačenia zmeny smeru jazdy. Súd hovorí o pomerne značnej miere spoluzavinenia. V konaní o náhrade škody súd toto spoluzavinenie poškodeného ustálil na 10%, pričom v odôvodnení jasne uviedol, na základe akých skutočností dospel k takémuto záveru. S ohľadom na dokazovanie takýto záver akceptovali. Dokazovanie v trestnom, ako aj tomto konaní bolo dostatočné pre posúdenie miery účasti oboch účastníkov na vzniku dopravnej nehody. Pokiaľ ide o náhradu škody na zdraví, ktorá nebola žalobcovi priznaná, aj v tejto časti považuje rozhodnutie súdu za správne. Znalecký posudok MUDr. Moresa považujú za komplexný a nemajú k nemu výhrady. Námiety, ktoré voči posudku mal žalobca, znalec vyvrátil svojim vysvetlením na pojednávaní. Posudky predložené žalobcom boli predložené v rámci uplatnenia nároku na náhradu škody. Na základe týchto posudkov žalovaný čiastočne náhradu škody plnil, avšak v rozsahu, ktorý považoval za preukázaný a dôvodný. Správnosť postupu likvidácie poistnej udalosti potvrdil znalecký posudok MUDr. Moresa. Námiety žalobcu považuje za nedôvodné. MUDr. Mores vypracoval posudok aj na základe osobitého vyšetrenia poškodeného a posudzoval stav, aký bol v čase vyšetrenia, resp. podávania znaleckého posudku. Podľa jeho názoru, posudok MUDr. Moresa v spojení s jeho výpoveďou na pojednávaní zodpovedal všetky otázky potrebné pre posúdenie žalobou uplatneného nároku a názor súdu, ktorý na základe záverov vykonaného dokazovania zaujal, považuje za správny. Z uvedených dôvodov navrhol rozsudok vo výroku, ktorým v zostávajúcej časti návrh zamietol, za vecne správny.

5. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie uložil žalovanému, aby v lehote 10 dní od doručenia tohto uznesenia zaplatil súdny poplatok vo výške 409 eur, ktorý pozostáva zo súdneho poplatku za odvolanie (§ 5 ods. 1 písm. a) k § 7 ods. 2, 5 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov a k položke č. 1 písmeno a) sadzobníka súdnych poplatkov zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov.

6. Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote žalovaný odvolanie, odôvodniac ho tým, že výšku vyrubeneho súdneho poplatku považuje za nesprávnu. Podľa § 7 ods. 2 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch cena príslušenstva sa zahrnie do základu poplatku len vtedy, ak je príslušenstvo samostatným predmetom poplatkového úkonu. Odvolaním, ktoré súdu doručili, napadli rozsudok len v časti priznaného úroku z omeškania. Istina bola z ich strany na základe rozsudku uhradená dňa 13. 07. 2016, teda najneskôr 15. 07. 2016 bola pripísaná na účet, ktorý im žalobca prostredníctvom právneho zástupcu oznámil za účelom plnenia podľa rozsudku. Súd priznal žalobcovi úrok z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 255,62 eura od 19. 02. 2013 do zaplatenia a 8,25% ročne zo sumy 27.289,92 eura od 19. 11. 2013 do zaplatenia. Ku dňu zaplatenia istiny teda úrok predstavuje sumu 6.059,39 eura. Výška súdneho poplatku teda nepredstavuje 409 eur. Z uvedených dôvodov žiadal, aby súd napadnuté uznesenie zrušil a vyrubil žalovanému súdny poplatok za odvolanie v správnej výške.

7. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), po preskúmaní napadnutého rozsudku a konania, ktoré mu predchádzalo, bez prejednávania na nariadenom odvolacom pojednávaní podľa § 385 ods. 1 CSP dospel k záveru, že v napadnutej časti týkajúcej sa úroku z omeškania zo sumy 27.545,54 eura je potrebné napadnutý rozsudok podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť, v napadnutej zamietajúcej časti týkajúcej sa zaplatenia sumy 5.040,09 eura s príslušenstvom je potrebné rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP zmeniť a vo zvyšnej zamietajúcej časti podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť.

8. Predmetom konania bolo pôvodne zaplatenie sumy 75.579,60 eura s 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 6.690,20 eura od 21. 04. 2012 do zaplatenia, s 8,75% ročným úrokom z omeškania zo sumy 283,43 eura od 30. 10. 2012 do zaplatenia a s 9,25% ročným úrokom z omeškania zo sumy 68.382 eur od 19. 11. 2013 do zaplatenia titulom náhrady škody, ktorá pozostávala z nároku na bolesť v sume 6.690,20 eura, náhrady straty na zárobku počas PN v sume 330,30 eura, nákladov na liečenie v sume 53,13 eura a sťaženia spoločenského uplatnenia v sume 68.382 eur. V priebehu konania žalobca rozšíril žalobu o zaplatenie 10.000 eur titulom nemajetkovej ujmy a táto zmena petitu bola uznesením súdu prvej inštancie č. k. 10C/29/2014-134 zo dňa 05. 09. 2014 pripustená. Neskôr vzal žalobca žalobu o úhradu nemajetkovej ujmy späť a predmetom konania zostali nároky tak, ako boli uplatnené v pôvodnej žalobe.

9. Podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

10. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

11. Podľa § 388 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

12. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania (§ 379 CSP), tak aj dôvodmi podaného odvolania, ktoré účastník môže meniť a dopĺňať len do uplynutia odvolacej lehoty (§ 380 CSP). Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu. Ustanovenie § 379 CSP vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania. Ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania, pričom dôvodmi podaného odvolania je odvolací súd viazaný vždy. Na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok, prihliadne odvolací súd, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené.

13. Odvolací súd po preskúmaní veci a konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne a v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci, z ktorého následne aj odvolací súd vychádzal. Z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie vyplýva, že dňa 27. 09. 2011 došlo k dopravnej nehode, a to zrážke bicykla, na ktorom sa nachádzal žalobca, s osobným motorovým vozidlom Škoda Forman, EČV: NZ XXXDB, ktoré riadil O. J., ktorý mal u žalovaného v čase dopravnej nehody uzavreté povinné zmluvné poistenie. Obžalovaný O. J., nar. XXXX bol rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 1T 119/2012 zo dňa 17. 10. 2012 uznaný vinným, že dňa 27. 09. 2011 o 7.30 hod. riadil osobné motorové vozidlo značky Škoda Forman, EVČ: NZ XXXDB

po E. ulici v E. Y. rýchlosťou najmenej 82 km za hodinu, v dôsledku čoho narazil do poškodeného cyklistu - žalobcu odbočujúceho vľavo bez toho, aby včas dal znamenie o zmene smeru svojej jazdy a spôsobil mu tak šokový stav vyžadujúci operačnú revíziu brušnej dutiny pre podozrenie zo zakrvácania v brušnej dutine, sériovú zlomeninu rebier obojstranne so stratou stability hrudného koša s pomliaždením pľúcneho parenchymu s respiračnou nedostatočnosťou, luxáciou pravého ramenného kĺbu, zlomeniny ľavej lopatky bez posunu úlomkov, tržnej rany v oblasti záhlavia a traumatické odchlípenie kože v oblasti predkolenia s predpokladanou dobou liečenia a pracovnej neschopnosti v trvaní najmenej 4 mesiace, čím spáchal prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Tr. zákona a za to mu súd uložil trest odňatia slobody vo výmere 10 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu 2 roky. Zároveň bol obžalovanému uložený trest zákazu viesť motorové vozidlo na dobu 1 rok. V trestnom konaní bol vypracovaný znalecký posudok Ing. Romana Červinku, znalca v odbore doprava cestná, ktorý v znaleckom posudku č. 98/2011 zo dňa 26. 10. 2011 uviedol, že v čase pred dopravou nehodou jazdil žalobca po pravej krajnici cesty ulice E. v E. Y., smerom od obchodného centra Hypernova na Komoču rýchlosťou okolo 21 km/h a začal odbočovať vľavo na miesto mimo cesty. V tom čase jazdil za cyklistom v pravom jazdnom pruhu na vozidle Škoda Forman, EVČ: NZ XXXDB vodič J. rýchlosťou 90 km/hod., plus mínus 5 km/hod. V čase, keď cyklista prechádzal vľavo cez čiaru pravej krajnice do pravého jazdného pruhu, spozoroval a zareagoval na kolíznú situáciu vodiča J. a to v čase, keď sa nachádzal s vozidlom asi 29,1 m za cyklistom intenzívnym brzdením a cyklista naďalej odbočoval vľavo, až do vzdialenosti 30,9 m až 31 m za ZBM v strede pravého jazdného pruhu prišlo k zrážke tým spôsobom, že intenzívne brzdiace vozidlo Škoda narazilo prednou časťou pri rýchlosti okolo 71,9 km/hod. do zadnej časti vľavo natočeného cyklistu jazdiaceho rýchlosťou okolo 21 km/hod. Rýchlosť jazdy motorového vozidla Škoda Forman, EČV: NZ XXXDB pred dopravnou nehodou a v okamihu reakcie vodiča J. na kolíznú situáciu bola 90 km/hod., plus mínus 5 km/hod. Rýchlosť jazdy tohto vozidla v čase nárazu do cyklistu bola 67,9 km/hod. až 75,9 km/hod. Dopravnej nehode mal možnosť zabrániť vodič J., ak by v čase a mieste reakcie na kolíznú situáciu jazdil s vozidlom Škoda najvyššou dovolenou rýchlosťou v obci 50 km/hod. a s vozidlom by vôbec nebrzdil, neprišlo by k zrážke, lebo cyklista by bezpečne odbočil vľavo a opustil jazdný koridor vozidla vo vzdialenosti asi 10 m pred vozidlom. Nesprávnym prvkom techniky jazdy vodiča J. a technickou príčinou dopravnej nehody bola jeho rýchlosť jazdy pred dopravnou nehodou a v čase reakcie na kolíznú situáciu, lebo pri dodržaní najvyššej dovolenej rýchlosti v obci 50 km/hod. by cyklista stihol odbočiť vľavo bez toho, aby prišlo k zrážke a to aj za podmienky, že by vozidlo Škoda vôbec nebrzdilo. Dopravnej nehode mal možnosť zabrániť cyklista M., ak by sledoval situáciu v cestnej premávke a neodbočoval vľavo v čase, keď bol dobiehaný za ním jazdiacim vozidlom, neprišlo by ku zrážke. Nesprávnou technikou jazdy cyklistu M. a technickou príčinou dopravnej nehody bola skutočnosť, že pri odbočovaní vľavo nevenoval pozornosť situácii v cestnej premávke a ohrozil za ním jazdiace vozidlo Škoda a vo vzťahu k jeho okamžitej rýchlosti 90 km/hod., plus mínus 5 km/hod. a neohrozil by a neobmedzil by za ním jazdiace vozidlo Škoda vo vzťahu k najvyššej dovolenej rýchlosti v obci 50 km/hod. Súd je v zmysle ustanovenia § 135 ods. 1 OSP (účinného v čase rozhodovania na súde prvej inštancie), teraz ustanovenia § 193 CSP, viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin a kto ho spáchal. Posúdenie toho, či išlo aj o spoluzavinenie poškodeného a v akom rozsahu, si rieši súd v konaní o náhrade škody.

14. Spoluzavinenie poškodeného a spôsob, akým v takom prípade zodpovedá poškodený na vzniku škody rieši ustanovenie § 441 Občianskeho zákonníka. Zavinenie poškodeného sa na rozdiel od zavinenia škodcu zo zákona v tomto prípade nepredpokladá. Ak má byť spoluzavinenie poškodeného pri vzniku škody dôvodom na zníženie rozsahu náhrady škody poškodenému, musí byť škoda spôsobená tiež zavinením poškodeného, pričom v rozsahu tohto zavinenia je zodpovednosť škodcu vylúčená. Ide o určenie vzájomného vzťahu medzi konaním poškodeného a škodcu a určenie podielu, ktorým samotný poškodený prispel ku škodlivému následku. Zásadne sa vychádza z miery zavinenia každého z nich a je potrebné zvažovať všetky príčiny vzniku škody spočívajúce tak v konaní škodcu, ako aj v konaní poškodeného, rovnako ako u škodcu možno aj u poškodeného vziať do úvahy len také protiprávne konanie, ktoré bolo príčinou vzniku škody. Predpokladom zníženia náhrady škody poškodenému je, že konanie poškodeného napĺňa podmienky zodpovednosti za škodu uvedené v § 420 OZ. V rozsahu, v akom sa poškodený svojím protiprávnym konaním podieľal na spôsobení škody, nie je daná zodpovednosť toho, kto za škodu zodpovedá. Aj u poškodeného je potrebné vziať do úvahy len také konanie, ktoré spĺňa všetky predpoklady zodpovednosti za škodu, t. j. musí byť preukázané, že protiprávne konanie poškodeného bolo príčinou (jednou z príčin) vzniku škody. (Spolu)zodpovednosť poškodeného podľa ustanovenia § 441 OZ je daná, ak jeho konanie bolo v príčinnej súvislosti so vznikom

škody, t. j. ak škoda vznikla tiež následkom úkonu poškodeného. Pritom nemusí ísť o jedinou príčinu, ale stačí, ak ide o jednu z príčin, ktorá sa podieľa na vzniku škody, o ktorej odškodnenie ide.

15. Odvolací súd, vychádzajúc z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie, ktorý ho zistil správne a v dostatočnom rozsahu, vychádzajúc zo svedeckých výpovedí, zohľadniac znalecký posudok Ing. Romana Červenku, ako aj ostaté listiny nachádzajúce sa v pripojenom spise Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 1T/119/2012 sa zaoberal aj posúdením otázky prípadnej miery spoluzavinenia žalobcu na spôsobení škody a na rozdiel od súdu prvej inštancie dospel k záveru, že v danej veci nejde o spoluzavinenie žalobcu na spôsobnej škode a to ani v rozsahu, ako to urobil súd prvej inštancie. Ak by aj žalobca porušil povinnosť podľa § 19 ods. 1 Zákona o cestnej premávke, čo vyplýva z výpovede vodiča motorového vozidla O. J. a nedal pred odbočovaním znamenie o zmene smeru jazdy, prípadne nedbal pri odbočovaní na zvýšenú opatrnosť tým, že by sa otočil a skontroloval situáciu za ním, zo znaleckého dokazovania vyplýva, že toto porušenie povinnosti zo strany žalobcu sa nepodieľalo na vzniku škody, teda nebolo ani len vedľajšou príčinou vzniku škody, preto dospel k záveru, že v danej veci nejde o spoluzavinenie žalobcu na spôsobnej škode a to ani v rozsahu, ako to urobil súd prvej inštancie, preto v tejto časti rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a vychádzal z toho, že vznik škody spôsobil iba vodič O. J.. Zo znaleckého posudku vyplýva, že vodič J. mal možnosť dopravnej nehode zabrániť, ak by v čase a mieste reakcie na kolíznú situáciu jazdil s vozidlom Škoda najvyššou dovolenou rýchlosťou v obci 50 km/hod. a aj keby s vozidlom vôbec nebrzdil, neprišlo by k zrážke, lebo cyklista by bezpečne odbočil vľavo a opustil jazdný koridor vozidla vo vzdialenosti asi 10 m pred vozidlom. Hlavnou a jedinou príčinou dopravnej nehody preto podľa odvolacieho súdu bola rýchlosť jazdy vodiča J. pred dopravnou nehodou, na čo vôbec nemá vplyv to, či by cyklista ukázal zmenu smeru jazdy, pretože v čase reakcie na kolíznú situáciu by pri dodržaní najvyššej dovolenej rýchlosti v obci 50 km/hod. cyklista stihol odbočiť vľavo bez toho, aby prišlo k zrážke a to aj za podmienky, že by vozidlo Škoda vôbec nebrzdilo. Ak platí uvedené, potom ani ukázanie zmenu smeru jazdy žalobcom a skontrolovanie situácie za ním v čase začatia odbočovania by vzniku dopravnej nehody nezabránilo. Od cyklistu nemožno očakávať, že by pri skontrolovaní situácie za ním vedel odhadnúť, že vozidlo za ním jazdiace prekročilo povolenú rýchlosť podstatným spôsobom (miesto rýchlosti 50 km/hod. sa pohybovalo podľa znaleckého dokazovania rýchlosťou 90 km/hod. plus mínus 5 km/hod., prípadne po zohľadnení vyššej hmotnosti vozidla z dôvodu nákladu nachádzajúceho sa vo vozidle rýchlosťou 85 km/hod., podľa rozsudku v trestnom konaní rýchlosťou najmenej 82 km/hod.) a ani to, aby počas odbočovacieho manévru neustále kontroloval situáciu za ním. V prípade, ak by za ním jazdiace vozidlo išlo povolenou rýchlosťou, žalobca by toto vozidlo neobmedzil a k zrážke by nebolo prišlo aj za podmienky, že by vozidlo Škoda vôbec nebrzdilo. Z uvedeného dôvodu potom odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti podľa § 388 CSP zmenil.

16. Titulom bolestného potom odvolací súd priznal žalobcovi sumu 290,60 eura, čo predstavuje rozdiel medzi sumou 13.440,60 eura (855 bodov x 15,72 eura) a žalovaným už vyplatenou sumou 13.150 eur. Titulom straty na zárobku priznal žalobcovi sumu 110,10 eura, pričom vychádzal z toho, že výška krátenia žalovaného z tohto titulu nebola sporná a predstavovala sumu 330,30 eura (pri zohľadnení 30% spoluzavinenia žalobcu), súd prvej inštancie priznal žalobcovi z tohto titulu sumu 220,20 eura (pri zohľadnení 10% spoluzavinenia žalobcu) a rozdiel potom predstavuje sumu 110,10 eura. Titulom nákladov na liečenie priznal žalobcovi sumu 17,71 eura, pričom vychádzal z toho, že výška krátenia žalovaného z tohto titulu nebola sporná a predstavovala sumu 53,13 eura (pri zohľadnení 30% spoluzavinenia žalobcu), súd prvej inštancie priznal žalobcovi z tohto titulu sumu 35,42 eura (pri zohľadnení 10% spoluzavinenia žalobcu) a rozdiel potom predstavuje sumu 17,71 eura. Čo sa týka nároku na sťaženie spoločenského uplatnenia, z tohto titulu priznal odvolací súd žalobcovi sumu 4.621,68 eura, čo predstavuje rozdiel medzi sumou 46.216,80 eura (2600 bodov x 15,72 eura + 340 bodov x 15,72 eura) a žalovaným už vyplatenou sumou 14.305,20 eura a sumou, ktorá bola žalobcovi priznaná právoplatným rozhodnutím súdu prvej inštancie v sume 27.289,92 eura z tohto titulu. Titulom všetkých žalobcom uplatnených nárokov potom odvolací súd priznal žalobcovi navyše oproti rozhodnutiu súdu prvej inštancie sumu 5.040,09 eura (290,60 eura + 110,10 eura + 17,71 eura + 4.621,68 eura), čo predstavuje 10% krátenie týchto súm súdom prvej inštancie z dôvodu ním zohľadneného spoluzavinenia žalobcu, s čím sa odvolací súd nestotožnil. V tomto rozsahu došlo podľa § 388 CSP k zmene napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti, pričom keďže odvolací súd vychádzal zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, s ktorým sa stotožnil a k zmene došlo len z dôvodu iného právneho posúdenia veci, avšak vychádzajúc z právnych predpisov,

z ktorých vychádzal aj súd prvej inštancie, odvolací súd rozhodol vo veci bez nariadenia odvolacieho pojednávania.

17. Čo sa týka žalobcom ďalšej namietanej skutočnosti, a to k dôkaznej sile znaleckého posudku vo vzťahu k forme zadováženia znaleckého posudku, odvolací súd uvádza, že pokiaľ súd prvej inštancie uviedol, že oba znalecké posudky, teda MUDr. Kvetoslava Moravčíka a MUDr. Vladimíra Lukáča boli vypracované na základe požiadavky žalobcu, bez toho, aby sa na nich akýmkoľvek spôsobom zúčastňoval, či už O. J., alebo žalovaný, majú charakter listinného dôkazu a z toho dôvodu možno mať pochybnosti o ich správnosti, je potrebné uviesť, že aj keď v čase rozhodovania súdom prvej inštancie platil ešte Občiansky súdny poriadok a súdy hodnotili znalecký posudok predložený stranou ako listinný dôkaz, ustanovenie § 125 OSP stanovovalo, čo môže slúžiť ako dôkaz (vrátane znaleckého posudku alebo listiny), pričom podľa § 132 OSP bolo povinnosťou súdu dôkazy hodnotiť podľa svojej úvahy, a to každý jednotlivu a všetky v ich vzájomnej súvislosti tak, aby súd prihliadal na všetko, čo vyšlo za konania najavo. Od 1. júla 2016, teda v čase rozhodovania odvolacieho súdu, už platí nový procesný predpis, Civilný sporový poriadok, ktorý v ustanovení § 197 ods. 1 uvádza, že za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov (zase vrátane listiny a znaleckého dokazovania). CSP v rámci znaleckého dokazovania rozlišuje medzi znaleckým posudkom nariadeným súdom a súkromno-znaleckým posudkom, avšak v oboch prípadoch ide o znalecký posudok, teda posudok predložený stranou sa posudzuje ako znalecký posudok a už nie ako listina podľa OSP. Stále však v zmysle ustanovenia § 191 ods. 1 CSP platí, že dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivu a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Odvolací súd sa preto nestotožňuje so záverom súdu prvej inštancie v tom, že ak boli oba znalecké posudky, teda MUDr. Kvetoslava Moravčíka a MUDr. Vladimíra Lukáča, vypracované na základe požiadavky žalobcu bez toho, aby sa na nich akýmkoľvek spôsobom zúčastňoval, či už O. J., alebo žalovaný, majú charakter listinného dôkazu, a preto z toho dôvodu možno mať pochybnosti o ich správnosti. Vzhľadom k charakteru týchto znaleckých posudkov - keď bol posudzovaný zdravotný stav žalobcu by samotná prítomnosť, či už O. J., či žalovaného na závere znaleckého posudku nič podstatného neprinesla a samotná skutočnosť, či súd tieto dôkazy vyhodnocoval ako listinný dôkaz, ak v zmysle ustanovenia § 132 OSP hodnotil dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý jednotlivu a všetky v ich vzájomnej súvislosti tak, aby súd prihliadal na všetko, čo vyšlo za konania najavo, len toto samotné tvrdenie neobstojí pre záver, že z týchto dôvodov je potrebné tieto dôkazy spochybniť. Ak však boli závery týchto znaleckých posudkov (bezpredmetné je, či už boli hodnotené ako listiny alebo znalecké posudky) spochybňované niektorou zo strán konania, súd prvej inštancie správne postupoval, keď vo veci nariadil znalecké dokazovanie. Čo sa týka odstraňovania zásadných skutkových rozporov medzi znaleckým posudkom MUDr. Lukáča a MUDr. Moresa sa odvolací súd v tejto časti s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie plne stotožňuje a podľa § 387 ods. 2 CSP naň odkazuje. Súd prvej inštancie nevykonal kontrolný posudok nielen vo vzťahu k znaleckému posudku MUDr. Moresa, navrhnutého žalobcom, ale aj vo vzťahu k znaleckému posudku MUDr. Machajdika, navrhnutého žalovaným, a to vo vzťahu k obom z dôvodu, že obaja súdom ustanovení znalci boli podrobne vypočutí na pojednávaniach, pred tým boli oboznámení s výhradami voči ich znaleckým posudkom, pričom MUDr. Mores si závery znaleckého posudku riadne zdôvodnil, vysporiadal sa so všetkými námietkami, ktoré boli voči znaleckému posudku vznesené, odborne, logicky, dostatočným a presvedčivým spôsobom ich vyvrátil, a preto sa odvolací súd stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že v danej veci nebola potreba vykonať kontrolné znalecké dokazovanie. Len skutočnosť, že medzi uvedenými znaleckými posudkami sú rozdiely, prípadne, že znalecký posudok súdom ustanoveného znalca vyznieva v neprospech žalobcu, automaticky neznamena, že je potrebné vykonať kontrolné znalecké dokazovanie. Preto odvolací súd, rovnako ako súd prvej inštancie, pri výške bodov za bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia vychádzal z posudku MUDr. Moresa a MUDr. Machajdika.

18. K žalovaným namietanej časti, a to k priznaniu úroku z omeškania z priznaných nárokov sa odvolací súd tiež stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že žalobcovi patrí úrok z omeškania zo súm a za obdobie, uvedených vo výroku rozsudku a na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie v tejto časti odkazuje. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní zohľadnil aj osobitný režim upravený zák. č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, avšak ak potom žalovaný plnil nároky žalobcu len v časti, z dôvodu, že jeho nároky uznával len v časti, potom sa v ostatnej žalobcom uplatnenej a súdom priznanej časti dostal žalovaný do omeškania, preto je v tejto časti povinný platiť aj úrok z omeškania. Ak potom odvolací súd v napadnutej zamietajúcej časti

rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalovanému uložil zaplatiť žalobcovi aj sumu 5.040,09 eura, priznal žalobcovi z tejto sumy aj úrok z omeškania, a to zo sumy 127,81 eura, čo predstavuje nárok na stratu na zárobku a nákladov za liečenie vo výške 8,75%, teda vo výške, ako si uplatnil žalobca od 19. 02. 2013 do zaplataenia a v zostávajúcej časti úrokov z omeškania, teda v časti úroku z omeškania vo výške 8,75% zo sumy 127,81 eura od 30. 10. 2012 do 18. 02. 2013 sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, keď v tejto časti žalobu zamietol. Čo sa týka sumy 4.621,68 eura, odvolací súd priznal z tejto sumy úrok z omeškania vo výške 8,25% ročne od 19. 11. 2013 do zaplataenia a v zostávajúcej časti úrokov z omeškania, teda v časti nad 8,25% sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, keď v tejto časti žalobu zamietol.

19. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP, a vzhľadom k tomu, že obe strany mali v odvolacom konaní čiastočný úspech, odvolací súd o trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

20. Podľa § 1 ods. 1 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch, účinného v čase podania odvolania žalovaným, teda do 30. 06. 2016, súdne poplatky sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh a za úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry (ďalej len "poplatkový úkon") uvedené v sadzobníku súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len "sadzobník"), ktorý tvorí prílohu tohto zákona.

21. Podľa § 2 ods. 1 písm. a) citovaného zákona poplatníkom je navrhovateľ poplatkového úkonu, ak je podľa sadzobníka ustanovený poplatok z návrhu.

22. Podľa § 5 ods. 1 písm. a) citovaného zákona poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ.

23. Podľa § 6 ods. 1, 2 citovaného zákona sadzba poplatku je uvedená v sadzobníku percentom zo základu poplatku alebo pevnou sumou. Ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej. Poplatok za dovolanie sa vyberá vo výške dvojnásobku poplatku ustanoveného v sadzobníku.

24. Podľa § 7 ods. 1 veta prvá, ods. 2 citovaného zákona pri percentnej sadzbe je základom poplatku cena predmetu poplatkového úkonu. Cena príslušenstva sa zahrnie do základu poplatku len vtedy, ak je príslušenstvo samostatným predmetom poplatkového úkonu.

25. Podľa § 7 ods. 10 citovaného zákona v odvolacom konaní je základom poplatku cena nároku uplatňovaného v odvolaní. To platí i pre dovolanie.

26. Z ustanovenia § 1 ods. 1 v spojení s § 7 ods. 1 Zákona o súdnych poplatkoch vyplýva, že základom poplatku v prípade žalobného návrhu je cena predmetu poplatkového úkonu, t.j. hodnota nároku uplatňovaného v súdnom konaní (hodnota predmetu sporu). Na odsek 1 ustanovenia § 7 následne nadväzuje odsek 2, ktorý ho dopĺňa v tom zmysle, že pokiaľ sa v súdnom konaní okrem istiny (základu poplatku) žalobca domáha aj jej príslušenstva (§ 121 ods. 3 OZ), potom sa cena príslušenstva zahrnie do základu súdneho poplatku len v tom prípade, ak sa príslušenstvo stane v priebehu tohto súdneho konania v procesnom zmysle slova „samostatným predmetom poplatkového úkonu,„. S ohľadom na vymedzenie pojmu poplatkový úkon (§ 1 ods. 1 Zákona o súdnych poplatkoch) by tomu tak bolo vtedy, ak by niektorí z účastníkov napadol opravným prostriedkom iba výrok súdu týkajúci sa výlučne len príslušenstva pohľadávky nie však istiny. Inými slovami, vždy keď je predmetom konania pohľadávka, od ktorej žalobca odvodzuje nárok na príslušenstvo, základom poplatku bude len hodnota tejto pohľadávky bez ohľadu nato ako žalobca špecifikuje jej príslušenstvo. V danom prípade je teda z pohľadu poplatkovej povinnosti žalobcu úplne irelevantné, či

v žalobnom petite úroky špecifikuje uvedením konkrétnej čiastky (úroky kapitalizované za určité časové obdobie), ako tomu bolo v prejednávanej veci, alebo ich vymedzí percentuálne vo vzťahu k výške pohľadávky od konkrétneho dátumu do doby zaplataenia (teda za časovo neurčité obdobie). Dôležité je len to, že sa žalobca domáha v konaní priznania pohľadávky a že priznanie úrokov z omeškania sa nestalo samostatným predmetom poplatkového úkonu (5Cdo 244/2013).

27. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný podal odvolanie len v časti, ktorou ho súd zaviazal zaplatiť úrok z omeškania. Súd prvej inštancie postupoval správne, keď v dôsledku žalovaným podaného odvolania uložil napadnutým uznesením žalovanému povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie. To, ako súd prvej inštancie dospel k výške poplatkovej povinnosti uloženej žalovanému, však z napadnutého uznesenia nemožno zistiť. K tomu odvolací súd dodáva, že riadne odôvodnenie uznesenia, rovnako ako rozsudku, je súčasťou základného práva účastníka súdneho konania na súdnu ochranu a s ňou súvisiaceho práva na spravodlivý proces podľa článku 46 ods. 1 a článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, pričom stručné odôvodnenie rozhodnutia o poplatkovej povinnosti, spočívajúce len v uvedení, že ide o súdny poplatok za podané odvolanie s uvedením konkrétnej položky sadzobníka súdnych poplatkov v zákone o súdnych poplatkoch vo väčšine prípadov vyhovuje požiadavke dostatočného odôvodnenia rozhodnutia v zmysle § 220 ods. 2 v spojení s § 234 ods. 2 CSP a nenapíňa intenzitu odňatia možnosti konať pred súdom z dôvodu nedostatočného odôvodnenia napadnutého uznesenia. Je to tak v prípadoch, keď základ poplatku je jednoznačne zrejmy a potom je zrejma aj výška súdom stanoveného poplatku. V prípade viacerých výrokov, odvolaniu len voči niektorým výrokom alebo len v časti, prípadne pri výpočte základu plnenia, ktorý je potrebné pred stanovením poplatkovej povinnosti vypočítať, pričom ešte v čase rozhodovania súdu prvej inštancie nebolo zrejme, aký bude, pretože povinnosť žalovaného bola uložená do zaplatenia a istina bola zaplatená až po vyhlásení rozsudku súdu prvej inštancie, pričom ide o úrok z omeškania z dvoch súm a za iné časové obdobie (ako je tomu v tomto prípade), je potrebné spôsob, akým bol určený základ poplatku uviesť v rozhodnutí, tak aby bolo rozhodnutie o poplatkovej povinnosti preskúmateľné. Keďže súd prvej inštancie uvedeným spôsobom nepostupoval, odvolaciemu súdu nie je zrejme, ako dospel k výške poplatkovej povinnosti, preto je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné, čo bolo dôvodom jeho zrušenia podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP a vrátenie veci súdu prvej inštancie podľa § 391 ods. 1 CSP na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).